

του ὀδυρομένου διὰ συμφορὰν) Ἦπ. Ὅμοια σημ. τοῦ ἀρχ. ἀλοάω. Πβ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 149 «ἡ μητέρα ἡλόησεν ἡ πατὴρ γνάθον | ἐπάταξεν». 2) Διασκορπίζω Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ.: Νά ῥτη καὶ ν' ἀλωνίσῃ τοὺς κατεργαράιους! Κεφαλλ. β) Ἐξοδεύω ἀφειδῶς, σπαταλῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Παξ. Πάρ. κ. ἀ.: Φρ. Αὐτὸς εὐρήκε καὶ ἀλωνίζει (ἐπὶ τοῦ σπαταλῶντος κληρονομίαν ἢ προῖκα) Πάρ. 3) Ταράττω, κάμνω ἄνω κάτω, ἐνοχλῶ Ἦπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. κ. ἀ.: Αὐτὸ τοῦ π' δι' μ' ἀλώσ'σι Θεσσ. Τί μ' ἀλωνίσεις ἔσ'; Ζαγόρ. || Φρ. Μ' ἀλωνίζει τὸ κεφάλι (ἔχω ζάλην) Ἦπ. β) Ἀνακινῶ, θολώνω, ἐπὶ ὕδατος Σκυρ.: Ἀλωνισμένο νερό. 4) Περιέρχομαι (ἐκ μεταφ. τῶν ἀλωνιζόντων ζῶων) Πελοπν. (Λακων.) — Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 54: Τρέχεις καὶ ἀλωνίζεις τοῦ κάκου τὰ βουνὰ γιὰ νὰ βρῇς πρόβατα Ἀδάμ ἔνθ' ἄν.

άλωνικό τό, Κρήτ.

Τὸ οὐδ. τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀ λ ω ν ι κ ὸς γενόμενον οὐς.

Ποσότης δημητριακοῦ καρποῦ ὠρισμένη πρὸς ἀλώ-
νισμα: Ἀλωνίζω τ' ἀλωνικό.

άλωνισα ἡ, Αἰγιν. ἀλουσ'σα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ω ν ι ζ ῶ.

Τὸ ποσὸν τοῦ σίτου τὸ ἐφάπαξ δυνάμενον νὰ ἀλωνι-
σθῇ ἔνθ' ἄν.: Ἐχομε δυὸ τρεῖς ἀλουσ'σες σ'τάρι. Συνών.
ἀ λ ω ν ι ζ ᾶ 1.

ἀλώνισμα τό, κοιν. καὶ Καππ. ἀλώσ'σμα βόρ. ιδιῶμ.
ἀλώνισμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)
ἀλώνιγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ω ν ι ζ ῶ.

Α) Κυριολ. 1) Τὸ νὰ ἀλωνίζῃ τις, ἢ πρᾶξις τοῦ
ἀλωνίσματος κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀπάν' ς σ' ἀλώνισμαν εὔρε
με (μὲ ἡδρε κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀλωνίσματος) Χαλδ.
Ἐχομε ἀλώνισματα Πελοπν. Συνών. ἀ λ ω ν ι α, ἀ λ ὡ -
ν ε μ α, ἀ λ ὡ ν ι 3, ἀ λ ω ν ι σ μ ὸς 1. 2) Λίχμησις,
λίχνισμα Πελοπν. (Λακων.)

Β) Μεταφ. 1) Διασκορπισίς Πελοπν. (Ἀρκαδ.):
Τοὺς ἔκαν' ἐν' ἀλώνισμα δυνατό (τοὺς διέλυσε, τοὺς διε-
σκορπίσε). 2) Ἀταξία, σύγχυσις Ἦπ. Συνών. ἀ ν α -
κ ά τ ω μ α.

άλωνισμός ὁ, Ἦπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.
ἀλουσ'σμός Ἦπ. (Χουλιαρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ω ν ι ζ ῶ. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀλώνισμα 1, ὁ ἰδ., Ἦπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.
Ἐλευθερουδ. 2) Μεταφ. καταπόνησις ἀτόμου τινὸς (ἢ
μεταφ. ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀλώνιῳ καταπονήσεως τῶν ἀλόγων)
Ἦπ. (Χουλιαρ.): Τ' εἶν' αὐτὸς οὐ ἀλουσ'σμός π' τ' κάψ'ς
τ' πιδοῦ; β) Κακὴ μεταχείρισις, τιμωρία Ἦπ.: Νὰ
ἰδῇς βράδν τί ἀλωνισμό θὰ πάθουν τὰ παιδιὰ ἀπ' τὸν πατέρα
τους!

ἀλώνιστα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀλώνισα Πελοπν. (Τρίκκ.
Σουδεν.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ λ ὡ ν ι σ τ ος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀλωνίσῃ τις ἔνθ' ἄν.: Ἐχω ἀκόμ' ἀλώ-
νισα Τρίκκ.

άλωνιστής ὁ, ἐνιαχ. — Λεξ. Δεξ. Βυζ. Ἀλωνιστῆς
πολλαχ. Ἀλουσ'σῆς βόρ. ιδιῶμ. Ἀλουσ'σῆς Λέσβ.
(Πλομάρ.) Ἀλωνητῆς πολλαχ. καὶ Καππ. (Σιλ.) Ἀλουσ'τῆς
βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ω ν ι ζ ῶ. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀ λ ω -
ν η τ ῆς κατὰ τὰ ἐκ τῶν περισπωμένων ρ. παράγωγα.

1) Ἐκεῖνος ὅστις ἀλωνίζει, ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ
ἀλώνιον ἐνιαχ.: Οἱ ἀλωνιστᾶδες τρέχανε σὰν τ' ἄλογα τὰ
φρενιασμένα ποῦ τὰ δάγκασε μυῖγα κακὴ Γβλαχογιάνν.
Γῦροι ἀνέμ. 24. 2) Ὁ μὴν Ἰούλιος (διότι κατὰ τοῦ-
τον ἀλωνίζουσι) σύνηθ.: Μέσα 'ς τὸν καυτερό Ἀλωνιστῆ
μεσημέρι μονάχα ὁ τζιτζικας σφύριζε τὸ τραγούδι του
Ππαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 1,62 || Παροιμ. Ὅπου
βάλ' σκουπὸ νὰ κάψ' τ' ἀλώνισα Ἀλουσ'σῆς δὲν τὸν βροῖσῃ
(ὅστις μελετᾷ κακὰ προλαμβάνει αὐτὸν ὁ θάνατος) Θράκ.
Αἰν. 3) Ὁ μὴν Αὐγούστου (διότι κατὰ τοῦτον ἀλωνί-
ζουσι) Καππ. (Σιλ.)

Πβ. ἀ λ ω ν ᾶ ρ ις, ἀ λ ω ν ε ν τ ῆς, ἀ λ ω ν ι ᾶ ρ ις.

άλωνιστικός ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀλωνιστικό τό,
Κρήτ. Πάρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ. — Λεξ. Δεξ. Περίδ.
Βυζ. Ἠπίτ. Βλαστ. ἀλωνιστικό Σάμ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀ λ ω ν ι σ τ ῆς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ι κ ὸς.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀλωνιστὴν ἢ εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ
ἀλωνίσματος λόγ. σύνηθ.: Ἀλωνιστικὴ μηχανή. Ἀλωνι-
στικό ἄλλογο. β) Ὁριμος πρὸς ἀλωνισμόν Λεξ. Ἐλευ-
θερουδ.: Ἀλωνιστικά γεννήματα. 2) Ἡ εἰς χοῦμα ἢ
εἰδος ἀμμοβῆ τοῦ ἀλωνιστοῦ ἔνθ' ἄν.: Ἀκριβὰ ἀλωνιστικά
σοῦ πήρενε Κρήτ. Συνών. ἀ λ ο υ ν ι ᾶ ρ ' κ ο υ (ἰδ. ἀ λ ω ν ι ᾶ -
ρ ις), ἀ λ ω ν ι ᾶ τ ι κ ο (ἰδ. * ἀ λ ω ν ι ᾶ τ ι κ ος).

ἀλώνιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀλώσ'στους Ἦπ. Μακεδ.
κ. ἀ. ἀλώνιστος Πελοπν. (Κορινθ. Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἀ.)
Πόντ. (Σάντ.) ἀλώσ'τους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. * ἀ λ ω ν ι σ τ ὸς < ἀ λ ω ν ι ζ ῶ τοῦ ἀρκτι-
κοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερήσεως διὰ τοῦ ἀνα-
βιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ - στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀλωνισθεὶς ἔνθ' ἄν.: Κριθάρι - σ'τάρι ἀλώνιστο
πολλαχ.

άλωνίστρα ἡ, Θήρ. Ἴος Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Γαλα-
ναῖδ.) Τήν. (Κώμ.) κ. ἀ. ἀλωνίστρια Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ω ν ι ζ ῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- τ ρ α. Ἦ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Μήλου τοῦ 1679.

1) Ἀγρός, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει ἀλώνιον Ἀμοργ.
Ἴος Μύκ. Τήν. (Κώμ.) Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἴος. 2) Ὁ
ἐν τῷ ἀλώνιῳ χώρος, εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν λίχμησιν
συσσωρεύονται τὰ ἄχυρα Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Συνών. ἀ χ υ -
ρ ῖ σ τ ρ α, λ ι χ ν ῖ σ τ ρ α. 3) Ὁ περὶ τὸ ἀλώνιον χώρος
Θήρ. Κρήτ.

άλωνοδίχαλο τό, Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀ λ ὡ ν ι καὶ δι χ ᾶ λ ι.

Τὸ διχαλωτὸν ξύλον, διὰ τοῦ ὁποῖου μετακινοῦν τοὺς
ἀλωνιζομένους στάχυν. Συνών. δι κ ρ ᾶ ν ι, δι κ ρ α ν ο,
δι χ ᾶ λ α.

άλωνοθερίζω Κρήτ.

Ἐκ τῶν ρ. ἀ λ ω ν ι ζ ῶ καὶ θ ε ρ ῖ ζ ῶ καθ' ἀπλολ. ἀντι
ἀ λ ω ν ι ζ ῶ θ ε ρ ῖ ζ ῶ.

